

SPARTACUS EN BEDRIJFSORGANISATIE

Het komt ons voor, dat er de laatste twee jaren sprake is van een groeiend inzicht in de linkerhoek van de arbeidersbeweging, inzake de opvattingen van onze organisatie wat betreft haar plaats in de arbeidersbeweging. Toch blijkt het nog steeds nodig daaraan opnieuw beschouwingen te wijden. Nog ontmoeten wij steeds mensen, die werkzaam in de arbeidersbeweging, Spartacus en de Spartacisten er van verdenken, dat zij de organisaties van de arbeidersklasse willen gebruiken ten bate van de eigen politieke partij. Ook in het O.V.B. leven dergelijke verdenkingen, zij het dan lang niet onder alle in die organisatie actief werkenden. Maar toch, dat is voldoende daarop nog eens nader in te gaan.

— o —

Tegenspreken zonder meer, baat in dit geval niet. Het wantrouwen tegen de politieke partijen heeft — en gelukkig — onder de strijdvaardige arbeiders reeds een zodanige omvang verkregen, dat mooie woorden weinig indruk meer maken. De praktijk, de beheersing van de vakbeweging door partijpolitieke krachten, is al te duidelijk geweest.

Maar, het ongeluk is, dat de positie waarin zich nu de arbeidersbeweging bevindt, en in het bijzonder organisaties als het N.V.V. en ook de E.V.C., zonder meer wordt beschouwd als voortvloeiende uit het feit, dat zij worden bestuurd, geleid en beheerst door leden en leiders van partijpolitieke organisaties. De conclusie is dan: wanneer het N.V.V. en de E.V.C. maar niet werden beheerst door volgelingen- opdrachtnemers van de Partij van de Arbeid of de C.P.N., dan zouden het nuttige instrumenten voor de strijdende arbeiders kunnen zijn. Daar aan is het ook te wijten, dat er steeds weer stemmen opgaan om de leiding van de moderne arbeidersbeweging weg te stemmen, haar te vervangen door een betere. In het verleden heeft dat meermalen geleid tot allerlei opposities. Destijds hebben de stalinisten dit zelf in het N.V.V. geprobeerd, evenals andere politieke formaties. En nog zijn er politieke groeperingen, die dit als remedie onder de arbeiders aanprijzen, soms met meer soms met minder succes. In het algemeen mogen wij wel aannemen dat het steeds na kortere of langere tijd op een mislukking uitdraaide, maar vooral, dat een dergelijke politiek door tweemaal oorzaken in de toekomst van steeds minder betekenis zal worden. Beide oorzaken houden verband met het bewustwordingsproces van de arbeiders. Ten eerste wordt het de arbeiders duidelijk, dat diegenen die deze tactiek propageren, dat doen onder het motief, dat de leidende rol van politieke partij over de vakbeweging in het algemeen wel goed is, maar dat die partijinvloed alleen dan tot een juiste strijdwijze voert, wanneer die politieke partij zelf de lijn blijft volgen van de juiste klassenpolitiek. Gebeurt dat niet, dan moet de vakbeweging zich aan de beklommende greep onttrekken. Dit brengt dan echter mede, dat de vakbeweging zich stelt onder de algemene politieke leiding van een nieuwe politieke partij die wel een juiste klassenpolitiek voert. Dat is dus het leidmotief in het verleden van de stalinistische partijen en thans nog van de Trotskisten. Natuurlijk stellen zij daarbij steeds de vakbewegings-

eenheid als ideaal. Desondanks kon en kan het niet anders, of het moet tot verscheuring van de arbeidersklasse aanleiding geven. Daardoor wordt het de arbeiders dus gandeweg duidelijk, dat hun strijdorganisaties niet ondergeschikt mogen worden gemaakt aan de politieke partijen, temeer niet omdat de praktijk uitwijst, dat niet de klassenpolitiek, maar de tactiek, die op machtsgevoel in het parlementaire politieke leven uit is, door zulke partijen wordt gezocht.

De tweede oorzaak is, dat de arbeiders zien, dat de vakbeweging hetzij Katholiek, Christelijk, modern of stalinistisch, zich geheel en al er op richt tot onderdeel te worden van het geheel kaderwerk van de steeds meer georganiseerde kapitalistische maatschappelijke orde. Het vroeger door de arbeiders zelf beheerde vakbewegings-organisatie is geheel aan hun handen ontglipt. Door krachtige centralisatie en discipline heeft de leiding het organisme geheel in handen. Uitgeworpen wordt, wie zich oppositioneel gedraagt. De klassenharmonie wordt in het belang van economische opbouw en sterkmaking van het imperialistische blok betracht.

Het is niet mogelijk door geleidelijke verovering van „posten” deze ontwikkeling te keren. De arbeiders beseffen dit, en hun inzicht is juist. Dan ontstaat dus het verlangen om tot vakbeweging te komen vrij van politieke invloeden. Deze tendens leeft naar wij menen sterk in het O.V.B. Tegen alles wat aan politiek doet, tegen alles wat politiek georganiseerd is en als zodanig optreedt, groeit wantrouwen. Het is begrijpelijk, dat dit wantrouwen zich ook uitstrekt tot de „Communistenbond Spartacus”, die ongetwijfeld in de arbeidersklasse een politieke taak heeft.

VAKBEWEGING EN BEDRIJFSORGANISATIE.

Wij zullen straks daarop nader ingaan. Eerst willen wij de aandacht nog vestigen op enkele bijbehorende kwesties. Hierboven spraken wij meermalen van „vakbeweging”. Dit eist een opheldering. De arbeidersbeweging is een product van de historische ontwikkeling, zelfs wat haar naam betreft. De eerste economische organisaties stamden uit een veel eenvoudiger maatschappelijke orde. Het kapitalistische kleinbedrijf en het voor-kapitalistische economische leven was veel minder gebaseerd op bedrijf dan op vak. Men zou ook kunnen zeggen, veelal was het bedrijf op een vak gericht. Leerbewerker, timmerlieden, bakkers, smeden, spinners, wevers enz., oefenden als vaklieden hun bedrijf uit, hetzij als eigen ondernemer (meester) of als knecht (gezel). De laatsten hadden nog lang de gedachte, ook eens meester te kunnen zijn, want voor hun vak of ambacht was in de regel niet zo heel veel kapitaal nodig.

Het moderne bedrijf omvat vaak talloze vakken. Metaalbewerker en houtbewerker, meubelmakers en electriciërs, monteurs en kantoorbedienden, portiers en inpaksters, hen allen vindt men in het moderne bedrijf bijeen, als bedrijfsarbeiders.

De bezittende klasse gaat door den ontwikkeling der techniek gedwongen, steeds verder de weg op van organisatie in het bedrijf en trouwens in het gehele maatschappelijke leven. Zij heeft daarbij ook nodig organisatie van de arbeid en dus van de arbeidskracht leverende massa's. De natuurlijke tactiek van de arbeidersorganisaties in de bloeiperiode van het kapitalisme naar sociale verbeteringen, ook wettelijke sociale voorzieningen leiden er toe, dat gestreefd werd naar blijvend sociaal overleg, binnen de bestaande kapitalistische orde. De vakbondsbestuurders, zowel als de leiders der bedrijven en de staat, zien het dus, als liggende in de lijn der ontwikkeling, dat de in het bedrijf georganiseerde arbeiders, discipline aan de orde onderworpen zijn. Zij zijn voorstanders van bedrijfsorganisatie terwille van de orde. Het is onmogelijk orga-

nisaties die deze ontwikkeling doormaakten tot zo'n ver stadium, terug te draaien tot het maatschappelijk overschreden tijdvak van strijdbare vak-organisaties. Aan zulke oude vakorganisaties zou bovendien de tegenwoordige arbeidersklasse voor haar strijd niets hebben. Zij zijn zover met de gevestigde orde verweven, dat zij ook niet tot zelfstandige bedrijfsorganisaties in de klassenstrijd kunnen dienen. Zij gaan de historische weg verder, van eenmaal erkende vakbeweging, tot erkende bedrijfsorganisatie. Dit is het wezen. Alles wat hunkert naar deelname aan de publiekrechtelijke en privaatrechtelijke bedrijfsorganisatie in het kapitalisme, dreigt mede op te gaan in dit zich organiserende kapitalisme.

WAT DAN?

Onder deze omstandigheden worden klassenbewuste arbeiders voor het probleem geplaatst, hoe de klassenstrijd tegen uitbuiting verder georganiseerd moet worden gevoerd. Dit is het vernieuwingsproces, dat zich in onze klasse afspeelt. Zolang dit de massa niet duidelijk wordt, door ervaring en theorie, is zij niet in staat opnieuw succesvol te strijden en mist ze ook de begeestering, die in de oude beweging, onder andere verhoudingen, zo een grote betekenis had.

De strijd van nu wordt steeds meer een georganiseerde strijd van beide kanten. Aan de ene zijde het georganiseerde kapitaal onder of met inbegrip van de staat en de hem bijbehorende politieke partijen. Aan de andere kant de zelfstandige georganiseerde arbeidersklasse. Ook deze kan slechts op de grondslag van de bedrijven tot economische machtsfactor worden.

Het zal duidelijk zijn, dat er alleen dan van een zodanige eigen machtsfactor sprake kan zijn, wanneer de organisatie van de nieuwe beweging door de arbeiders zelf wordt gedragen. Op zichzelf is dat veel minder nieuw, dan velen menen. In de eerste socialistische vakbewegingen en partijorganisaties kwam het beslissingsrecht zeker nog toe aan de arbeiders wier eigen organen zij waren. Het waren, de tijdelijke ontwikkeling van het kapitalisme in een bloeiperiode, en een nog sterk nationale ingesteldheid, die het revisionisme, het reformisme, theoretisch en praktisch deden ontstaan, hetgeen geleidelijk voerde tot klassenharmoniebegrippen en tot een onderwerping van de arbeidersbeweging aan de leiders, die de organisaties steeds meer gingen beheersen.

(wordt vervolgd)

ATTENTIE

Het nieuwe jaar nadert met rasse schreden. Voor hen die jaarlijks hun abonnementsgeld voldoen en voor diegenen die per kwartaal geabonneerd zijn, geldt dit attentie-sein. Willen zij zo vriendelijk zijn ons een dezer dagen het abonnementsgeld over te maken? Dat bespaart ons veel werk en de abonnees extra kosten voor inning van kwitanties.

Het verschuldigde kan worden overgemaakt op de postrekening van Uitgeverij „De Vlam”, no. 168797, Amsterdam Zuid 2, Postbus 7046.

Belgische vrienden kunnen het verschuldigde ook storten op de postrekening van L. Victor, Spaarstraat 22 te Antwerpen. Rekeningnummer 472420.

Een extraatje voor Spartacus op de Vesuvius als nieuwjaarsgave is vanzelfsprekend buitengewoon welkom.

DE ADMINISTRATIE.

25 DECEMBER 1948

PRIJS 12 CENT

8e Jaargang No 51

SPARTACUS

WEEKBLAD VAN DE COMMUNISTENBOND „SPARTACUS”

Redacteur
R. HULSMAN

Proletariërs aller landen, verenigt U!

Red. en Adm.:
postbus 7046 te Amsterdam-Zuid II.
Ab. p. kw. f 1.50 bij vooruitbet. Uitg.
„De Vlam”, postgiro 168797 te A'dam

Het koloniaal bewind wordt hersteld

Met een haast beschamende, kalmte van de zijde der Nederlandse arbeiders is de regeringsverklaring opgenomen, die de mededeling bevatte, dat Nederland de „militaire actie” in Indonesië begonnen was.

Het begin van deze militaire actie draagt wel heel sterk het karakter van een koloniale oorlog. De Nederlandse Regering heeft geen bericht van opzegging van de bestands-overeenkomst aan de Republikeinse overhandigd. De telegrafische verbinding tussen Batavia en Kalioerang, waar de Commissie van Goede Diensten haar zetel heeft, werd in de nacht van 18 op 19 December verbroken. De Nederlandse autoriteiten weigerden ook voor onbepaalde tijd vergunning voor vliegtuigen van de Commissie om van Batavia naar Djokja te vliegen. Nadat enige dagen geleden het bericht de wereld in was gezonden, dat de Republikeinse regering, met name Hatta en Soekarno naar India zouden vertrekken, was de eerste „daad” der Nederlandse regering, de Republikeinse ministers gevangen te nemen. Ze bleken dus niet vertrokken te zijn!

Natuurlijk was het de regering ook bekend, dat op het moment van het beslissende bevel, de Veiligheidsraad om technische redenen niet bijeen kon komen. Dit alles wijst er op, dat de regering persé tot wapengeweld wilde overgaan en de methode van een „blitzkrieg” prefereerde.

Volgens de verklaring der Nederlandse regering is de actie gericht tegen de extremistische elementen, tegen de herhaaldelijke bestandsschendingen en troepeninfiltratie. Zij zou niet gericht zijn tegen diegenen, die loyaal wilde samenwerken met de Nederlanders. Hoewel Hatta toch bijna op zijn knieën lag, was hun dat dus nog niet genoeg. Het is toch duidelijk gebleken, dat Hatta en Soekarno wel tot samenwerking bereid waren.

Maar wat de Nederlandse regering wilde, was in werkelijkheid het oppergezag in Indonesië in Nederlandse handen houden. Het Indonesische leger onder Nederlands opperbevel, een Indonesisch bestuur, waarvan de ambtenaren door Nederlanders werden aangewezen, een Indonesische marionettenregering dus, die geheel naar de pijpen van het Nederlandse koloniale kapitaal zou dansen.

Dat dit niet in de bedoeling van de Republiek ligt, is duidelijk. Zij wil wel samenwerking met Nederland, maar zij wil vrijheid om handel te drijven met andere landen, vrijheid ook in sociale zaken, zoals onderwijs, rechtspraak en dergelijken.

Kortom zij wil een zelfstandige ontwikkeling, een opbouw ook van de industrie, waarvan de winsten de Indonesische heersende laag ten goede zal komen. Deze stroming, waarvan Hatta en Soekarno vertegenwoordigers zijn, begrijpen dat ook voor hun een samenwerking met de Nederlandse heersende klasse van belang kan zijn, en zijn daarom tot compromissen bereid. Zij hebben echter terdege rekening te houden met de bevolking zelf, die eenmaal door de strijd tot meerder bewustzijn gekomen, andere eisen gaat stellen. Er is zeker onder de arbeiders en boeren in Indonesië, een groot aantal, dat in 1945 de strijd voor de vrijheid met heel andere doeleinden is ingegaan, dan die van een interim-regering met een vage belofte op soevereiniteit. Deze arbeiders en boeren hebben de bevrijding van elke overheersing voor ogen gehad en ze zijn zeker teleurgesteld in hun leiders. Ongtwijfeld hebben zich partizanen troepen gevormd, waar zich waarschijnlijk ook nationalist bij hebben aangesloten, die van geen enkel compromis willen weten, maar wel de leiding aan de Indonesische intellectuelen willen toevertrouwen, en ook zullen er bolsje-

wieken onder zijn. Deze partizanentroepen veroorzaken natuurlijk veel last, maar de grootste doorn in het oog van de Nederlandse kapitalisten is wel, dat daardoor de arbeidsvrede ondermijnd wordt. Dat het rustige winstmaken onmogelijk wordt. En zij verlangde van Hatta en Soekarno, dat deze garant konden staan voor de rust en orde. Vertrouwen had zij daar niet in, de wapens leken haar betrouwbaarder. De reactie op de beurs bewijst dit. De stijging van de Indonesische noteringen, na het bericht van de militaire actie was het onmiddellijk gevolg.

„Een heersende klasse heeft altijd het meest vertrouwen in de kracht van haar wapens. „Vertrouw op God, maar houdt je kruut droog,” is een bekend devies. Op God vertrouwen doet ze met Kerstmis, dan mogen de Nederlandse jongens, die nu in actie zijn, „vrede op aarde” zingen, als ze daarbij maar niet vergeten te schieten, zodra hun dat bevolen wordt.

De Indonesische volksmassa's zijn aan alle kanten bedrogen. Door hun leiders, door de Nederlanders en misschien ook door hun eigen illusies. Hen rest maar één ding, te strijden tot het uiterste voor hun werkelijke vrijheid, waarbij ze zeker hun verbondenheid met hun bruine makers in geheel Azië niet uit het oog zullen verliezen.

Niet alleen de Indonesische volksmassa's zijn bedrogen. Ook de Nederlandse. De Partij v. d. Arbeid praat de „zuiveringsactie” goed, haar ministers hebben zich „bij de meerderheid neergelegd” en daarom maant zij de arbeiders tot kalmte.

De C.P. weet niet anders te vertellen, dan dat de regering Drees weg moet en een andere regering daarvoor in de plaats moet komen. Twee jaar lang hebben de ministers en regeringsafgevaardigden de arbeiders de oren vol getuit over onderhandelingen en vreedzaam overleg, nog kortgeleden zijn alle ministers en partijleiders in Indonesië geweest. Alle kwamen „zeer optimistisch” terug. We kunnen er van overtuigd zijn, dat ze wisten, wat er gebeuren ging. Maar de moeders en vrouwen, wier zonen en mannen in Indonesië waren, werden met zoete woor-

Vervolg van pag. 3, 3e kolom
strijd een concreter houding aan te nemen dan: „Daarom zal de strijd onmiddellijk verhoging der duurtetoelag ook aan de N.S.D.M. met meer kracht dan ooit gestreden moeten worden.” Als eerste voorwaarde zal gesteld moeten worden het weigeren van alle overwerk, vooral wanneer er arbeiders ontslagen worden. Ook het niet meer aanvaarden van enig tariefsysteem.

OPSTAND DER MASSA'S

Er is eigenlijk zo weinig reden voor de ontegenzeggelijk vooral in dit land bestaande ontmoediging in de rijen van de arbeidersbeweging. Natuurlijk, wij ontkennen niet, dat de oude strijdwijzen die in Europa jarenlang geldend zijn geweest, van welke zijde men die ook beschouwd (als een strijd om betere arbeidersvoorwaarden, als een strijd om meer menselijkheid, of als een strijd om het socialisme) volledig tekort schieten, ja onjuist zijn, in de periode waarin wij nu leven en worstelen. En naarmate de arbeiders meer en meer moesten vaststellen dat hun oude strijdorganisaties de politiek van de heersende klasse ondersteunden, maakte inderdaad de ontmoediging zich van velen meester. Dat is dus wel verklaarbaar. Maar toch er is eigenlijk zo weinig reden voor deze ontmoediging. Wanneer eenmaal het begrip in de massa steviger dan nu gaat groeien, dat de nieuwe verhoudingen waaronder wij allen leven een andere strijdwijze en organisatie van de arbeidersklasse eist, dan zal de nieuwe beweging nieuwe kracht en geestdrift wekken. Wie dit inziet, wie beseft, dat wij leven op de kentering der tijden van de oude naar de nieuwe beweging, die kent geen ontmoediging. Hij weet dat zijn werk voor een belangrijk deel bestaat in het breken van oude vormen en gedachten en dat dit voorwaarde is voor de nieuwe beweging van straks.

Wanneer we pogen het verschil tussen oude en nieuwe beweging kort te formuleren, dan menen wij, dat dit als volgt moet gebeuren. De oude arbeidersbeweging bleef, ondanks veel juiste inzichten omtrent de geschiedenis der menselijke samenleving en de klassenstrijden, sterk onafhankelijk van de idealen der bourgeoisie in de opkomsttijd van het kapitalisme. Zij voelde zich deel van de natie en vanzelfsprekend verbonden aan de strijd van de bourgeoisie voor de burgerlijke democratie en de verovering van de staat. In de daarop volgende bloeiperiode van het kapitalisme vergroeide de socialistische beweging meer en meer tot een arbeidersstaatspartij, die er naar streefde staat en maatschappij meer in overeenstemming te brengen met het democratisch beginsel, door de arbeidersklasse tot een hogere levensstandaard en volledige burgerrechten op te voeren. Zij is daardoor in wezen meer en meer een nationale partij geworden.

den in slaap gewiegd. En zo kan het gebeuren, dat op het bericht, dat de werkelijkheid een diepe schande, een klap in het gelaat betekent voor de Nederlandse arbeiders, deze rustig door blijven slapen.

Weer zullen jonge mensen sterven „op het veld van eer“, de levensstandaard van de bevolking zal nog verder omlaag gaan, weer zullen kanonnen voor boter, geproduceerd worden. De oorlog zal op alle levensgebieden doordringen. De radio-uitzendingen worden ongenietbaar door de aanhoudende propaganda voor de militaire actie, en het huichelachtig gekweel der lieden, die troost willen brengen aan getroffen gezinnen. Film-journaals zullen de oorlogsstemming er in houden. Het vrije woord zal beknot worden; de censuur heeft reeds haar werk gedaan in de afgelopen dagen. Zo is dus in werkelijkheid de oorlog tegen de Indonesiërs tegelijkertijd een veldtocht tegen de meerderheid van de Nederlandse bevolking, in het bijzonder tegen de arbeiders.

Daarom ligt nu voor de revolutionaire arbeiders de moeilijke, maar zeer noodzakelijke taak, om tegen die stroom op te roeien en de arbeiders duidelijk te maken, waar de vijand werkelijk staat.

De nieuwe arbeidersbeweging ontwikkelt zich in een tijdvak waarin het kapitalisme zeer ver is uitgegroeid. De ontwikkeling der techniek en de internationaal ver voortschreden industrialisatie hebben de nationale economieën doorbroken, de kleine naties nog afhankelijker gemaakt van de groten. De kapitalistische concurrentiestrijd vindt in geweldig grote formaties plaats. Binnen die formaties groeit de organisatie van het economisch leven. In die strijd gaat het om de onderwerping en uitbuiting van honderden miljoenen mensen. Zij allen moeten aan de kapitaals-organisatie worden onderworpen, die bovendien niet meer in staat zijn tegemoet te komen aan sociale eisen, doch die zelfs het bestaanspeil van de massa steeds verder omlaag moeten drukken. Bij dit alles zijn de staten tot instrument geworden van dit modern-kapitalisme. De nieuwe arbeidersbeweging kan zich slechts ontwikkelen als een zelfstandige strijd der uitgebuitenen ook tegenover de staatsorganisatie en dus tegen al die partijen, die daarmede historisch zijn vergroeid.

Daarom moet nu telkenmale worden geconstateerd, dat arbeidersmassa's die de strijd ingaan, dit doen zonder, ja, tegen de oude z.g. arbeiderspartijen en al de bijbehorende organisaties, die als vakbeweging enz. eenzelfde oude lijn volgen. En daarom ook kunnen die organisaties niet meer de vrije wil laten doorklinken van de massa's, maar eisen zij ter wille van hun „democratie“ de onderwerping, die discipline, zoals zij dat noemen, van hun leden. Voor allen die weten, dat deze klassenmaatschappij de strijd van de onderworpenen tegen hun uitbuiting als zekerheid in zich draagt, moet het duidelijk worden, dat de arbeidersmassa's zullen leren, dat de z.g. oude arbeidersbeweging, dat wil zeggen de oude organisaties, vijandige organisaties zijn geworden. In de nieuwe strijd zullen de nieuwe methodes en organisatievormen worden geleerd. Daarom is er geen reden tot ontmoediging. Wat wij nu doormaken is een onvermijdelijk gebeuren in verband met de nieuwe bewustwording.

In het verleden sprak men, wanneer iemand zich bij zijn politieke oordeelsvorming hoofdzakelijk liet

leiden door hetgeen men in zijn naaste omgeving waarnam, van provincialisme. Nog is ook de arbeidersklasse deze wijze van oordeelsvorming niet te boven, maar onder de tegenwoordige omstandigheden heeft een oordeelsvorming op grond van hetgeen men nationaal ondervindt, dezelfde kortzichtigheids-gebreken. Langzamerhand overwint onze klasse deze gebreken. Duidelijk valt te constateren, dat er meer belangstelling groeit voor de strijd van de eigen klasse buiten de nationale grenzen. De strijd van Belgische, Franse, Italiaanse arbeiders enz. is meer in onze eigen gezichtskring getrokken. En het inzicht, dat overal de arbeiders hun eigen strijd meer en meer zelfstandig moeten gaan voeren, wint mede daardoor veld. Voor ons staat het vast dat de arbeidersklasse op weg is zich de nieuwe inzichten te veroveren.

Wij allen moeten echter veel verder leren zien. Zoals gezegd, is het moderne kapitalisme in alle werelddelen doorgedrongen en terwijl monopoliekapitalisme en staatskapitalisme hun onderlinge strijd in twee geweldige blokken onder leiding van Amerika en Rusland voeren, terwijl zij elkaar de heerschappij over de uitgebuitenen over de gehele wereld betwisten, komen in het Verre Oosten honderden miljoenen in beweging en verschijnen de revolutionaire massa's op het wereldtoneel. De uitbuiting die zij ondergaan en waartegen zij in opstand komen, is van een nog veel grotere scherpheid en bruutheid, als die wij kennen. Hun uitbuiting is een dubbele, waar de aan feodale verhoudingen herinnerende posities van hun eigen heersende klassen, gepaard gaan met een doordringing van het moderne kapitalisme. En is hun uitbuiting verschrikkelijker, anderzinds kennen zij niet, althans veel minder geestelijke, aan traditie gebonden, reformistische opvattingen omtrent burgerlijke, nationale, democratie. Voor zover de intelligentsia daarmede is besmet, vormt zij een kleine minderheid, die bereid is aan te pappen met de buitenlandse imperialistische machten. Maar de massa's, van als het ware uit de grond groeiende revolutionaire legers, worden gedreven door eigen nood en moeten zoeken naar eigen uitkomst. Zij zijn deel van de nieuwe beweging der ontferden en het is goed ons daarvan bewust te zijn, omdat wij nog altijd veel onze eigen posities beoordeelen vanuit een Europees provincialisme, terwijl dit Europa lang

niet meer de allesbeheersende positie inneemt, die het in het verleden had.

Heel het Verre Oosten is in beroering en al lijkt het, dat Rusland daarin overal de hand heeft, wordt ieder die de verhoudingen beter leert kennen, wordt het duidelijk, dat, ongeacht Amerika, ongeacht ook Rusland, die beweging der massa's eigen diepe, niet weg te nemen, oorzaken heeft. Geen der imperialistische machten is in staat deze te beheersen. In wezen is het een deel van de opstand der massa's over de gehele wereld. Honderden jaren na het communistisch manifest marcheren de miljoenen.

Alleen uit die gezichtshoek is voor de arbeiders van Nederland ook het gebeuren in en om Indonesië te verklaren. De reactionaire Nederlandse regering hult zich in het gewaad van ordelevendheid en democratie. Haar democratie brengt mede, dat geen goed of goed mens meer iets snapt van al de gevoerde besprekingen, verklaringen, communicaties, enz. De Republikeinse regering wordt verweten, dat zij niet de macht heeft als een „democratisch“ bewind overeenkomsten aan te gaan, en uit te voeren, doch dat zij zelf steeds wijken moet voor revolutionaire invloeden, die in Djokja blijkbaar overmachtig zijn. Dat betekent dus, dat deze Republikeinse regering niet in staat is haar verlangens naar een compromis met het Nederlandse gezag door te zetten. Voor zover dit juist is, betekent het, dat de wil van de massa's van boeren en arbeiders en de soldaten die uit dezelfde milieu's zijn voortgekomen, nog in de Republiek dominerend is. In feite beantwoordt dit meer aan werkelijk democratische begrippen, meer aan nieuwe proletarische begrippen, dan de fraseologische „democratie“ waaronder wij in Nederland leven en die ons opnieuw plaatst voor de werkelijkheid van een koloniale oorlog.

Wat gaat er gebeuren nu de legermachten opnieuw in beweging komen? Mogelijk is, dat met behulp van parachutisten de hoofdpunten van het republikeinse gebied snel worden bezet. De republikeinse regering heeft blijkbaar deze dingen zien aankomen. Deze regering van de intelligentsia kan, onder politieke zelfmoord te plegen, zich van de voor vrijheid strijdende massa niet losmaken. Daarom is het niet uitgesloten dat zij zich in ernst had voorgenomen uit te wijken, om b.v. in India haar

politiek voort te zetten. Nu dit niet is doorgegaan is het lang niet uitgesloten dat anderen haar taak zullen overnemen en dit kan dan de verwachting wekken, dat de afkondiging door Nederland van het besluit „Bewindvoering Indonesië in Overgangstijd“ zonder de Republiek en de bijna gelijktijdige nieuwe militaire actie, het signaal zullen zijn voor een algemene nieuwe strijd. Met de overweldiging van Djokja zal deze niet beëindigd zijn.

De Indonesische massa's staan thans overal voor de vraag, of zij zich zullen schikken onder Nederlandse militaire en politieke opperheerschap of niet. Het staat voor ons vast, dat de ook in Indonesië opgewekte sociale verzetkrachten hun strijd moeten voortzetten. Dat betekent mogelijkwerijs een brede partisaanestrijd door de gehele archipel. Wanneer wij dit zien in het totale beeld van het Verre Oosten en wij denken daarbij aan de gebeurtenissen in China, Frans Indo-China, enz., dan is dit alles van enorme betekenis. Zullen al deze sociale bewegingen zich met elkaar gaan verstaan? Wat zal daaruit kunnen groeien?

Wat zal de houding zijn van Amerika, dat anders dan het Nederlandse bewind, blijk geeft de verhoudingen zorgvuldig te wikkelen en te wegen en dat er kennelijk reeds rekening mede houdt, dat Tsjaang Kai Tsjek zich in China niet zal kunnen handhaven? Het is moeilijk aan te nemen dat, indien Amerika voor China zoekt naar een compromis tussen de Chinese regering en de Chinese communisten, het bijster ingenomen zal zijn met de nieuwe ontwikkeling in Indonesië.

Het woelt en bruist in het Verre Oosten. Honderden miljoenen uitgebuitenen zijn en komen in beweging. Neen, dit kapitalisme staat niet rotsvast! Neen, de strijd der uitgebuitenen is niet ten einde! Neen, wij mogen niet meten met maatstaven van een Europees provincialisme!

Overal, overal valt de opstand der massa te signaleren.

In deze donkere dagen vraag ook de Nederlandse arbeiders zich af: wat doen wij? Wat is onze plicht? En het juiste antwoord kan alleen zijn: Wij werken aan de bewustwording en de zelfstandige strijd van onze eigen klasse, waarmee wij over de ganse wereld verbonden zijn! En die verbondenheid geldt ook de Indonesische makers.

Spartacus en bedrijfsorganisatie

(Vervolg).

In ons vorige artikel hebben wij besproken wat de oorzaak is van het groeiende wantrouwen bij de arbeiders voor partij-politieke inmenging en overheersing in hun economische strijdorganisaties. Wij wezen er daarbij op, dat die inmenging en overheersing in het verleden door bewuste arbeiders als zeer natuurlijk werd gezien en onder totaal andere verhoudingen in het kapitalisme ook leek. De veranderde tijdsomstandigheden hebben medegebracht, dat het ons allen langzamerhand duidelijk wordt, dat deze parlementair-politieke partijen voor de bevrijdingsstrijd van de arbeidersklasse slechts obstakels kunnen zijn en dat de arbeidersbeweging zich van deze verouderde denkbeelden en organisaties moet bevrijden. Daarnaast gaven wij een uiteenzetting omtrent vakbeweging en bedrijfsorganisatie, waarin wij betoogden dat vakbeweging (organisatie naar vak) onder de moderne productieverhoudingen geen betekenis meer heeft. T.a.v. bedrijfsorganisatie van de arbeiders, maakten wij duidelijk onderscheid in een soort bedrijfsorganisatie van arbeiders, die door het zich organiserende kapitalisme noodzakelijk wordt geacht, als onderdeel van de algemene organisatie van het kapitalistische economische leven, en de zelfstandige klasse-organisatie der arbeiders op de grondslag van het bedrijf, met het oogmerk de eigen economische strijd te voeren en op deze wijze tevens de machtsorganisatie te bouwen voor een toekomstige socialistische organisatie van het economische leven.

OPNIEUW BEGINNEN.

Uit deze overwegingen achten wij een nieuw begin noodzakelijk, dat wederom uitgaat van de wetenschappelijke grondslagen van de socialistische gedachten, grondslagen die vooral hierop berusten, dat de arbeidersklasse zichzelf alleen van de loonslavernij kan bevrijden, wanneer zij de productiekrachten, de fabrieken, de mijnen, de transportmiddelen, zelf in handen neemt. De nieuwe organisaties van het klasseverzet tegen die uitbuiting, worden dus uit de aard van de zaak tevens de toekomstige organisaties waarmede de arbeiders de macht uitoefenen gaan ter vestiging van een communistische orde, wat betreft productie en distributie. Dit is het nieuwe, dat daarbij duidelijk wordt ingezien, dat daarin de staat, die een kapitalistisch klasse-instrument is, geen proletarische taken kan vervullen. En evenzeer is dus het nieuwe, dat de zelfstandige bedrijfsorganisatie der arbeiders in een blijvend en principieel klasse-conflict staat tot de bedrijfsorganisatie die de heersende klasse van nu voor haar uitbuitertaak behoeft.

Met deze instelling neemt Spartacus als politieke organisatie een volkomen andere plaats in de beweging der arbeiders in, dan de huidige parlementair-politieke partijen. Op grond van het voorgaande, kan hij nimmer pogen de beweging van de arbeiders voor de groei van haar macht te benutten. Het omgekeerde is het geval. Spartacus en de Spartacisten hebben geen bijzondere belangen die afgescheiden zouden zijn van de belangen van het gehele proletariaat. Zij willen slechts de eigen macht van het proletariaat op de grondslag van de bedrijven, bevorderen en zijn dus dienstbaar aan de klasse. Hun taak is het, te bevorderen, dat de arbeiders zich hun positie en hun historische plicht bewust worden en hun eigen klassenstrijd voeren.

Overal waar de arbeiders opnieuw pogen tot eigen zelfstandige strijd en organisatie te komen, ook wanneer dat, hetgeen begrijpelijk is, niet in één keer kan worden bereikt.

Vervolg op pag. 4, 1e kolom

MENSENDE MIST

denken van de mensen, opgeslokt door de mist van het vergeten. Was het een droom? Alles is immers weer goed en mooi geworden? Ziet naar de blijde wereld, die zich opmaakt het Kerstfeest te vieren. Ziet de etalages, gevuld met ganzen, eenden, kippen, slagroomtaarten en banket. Kijk, wat blinken die Kerstboomversierselen weer voor-oorlogs, we kunnen toch weer feesten in goed-verwarmde huizen en met goed gevulde magen. Nu niet meer aan de narigheid denken! Alles is weer vooroorlog! Zelfs de Kerstpotten van het Leger des Heils! En de bedelbusjes met het verzoek: Verzacht op Kerstavond het kinderleed. Kinderleed? Is er dan nog leed op deze blijde wereld, zo vol schone schijn? Want het is slechts schijn. Arbeidersgezinnen zullen zich niet te goed doen, aan Kerstdiners, met gevogelte en slagroomtaarten. In vele gezinnen kan de kolenbaas niet betaald worden. Er zijn nog ondervoede kinderen, er wordt nog kou en honger geleden. De ellende wordt niet geëtaled. De bezitter van de gevulde portemonnaie

wordt op bescheiden wijze er aan herinnerd, dat er leed is, dat verzacht kan worden, niet opgeheven! Voor uitbanning van het leed is meer nodig dan kerstpoten en collectebusjes.

Men ziet niets, hoort niets, weet niets. De bril van het schoon gekleurd glas der Kerstballen belet de angstogen te zien van de moeders, wier zonen in Indonesië zijn, belet om over de grenzen te zien, waar kinderen in puin en afval scharrelen. Zij weten niet, dat de t.b.c.-gevallen dagelijks toenemen, ze hebben de kerstwassen in hun oren gestopt en horen niet het mitrailleurvuur en het fluiten van de kogels, ergens ver weg. Ze horen ook niet het dreunend oorlogsgeweld, dat nader en nader komt.

Ze weten niet, dat ze dezelfde gang gaan, die miljoenen en miljoenen mensen reeds eeuwenlang voor hen gegaan zijn. Ze lopen in de mist, ze zien niet waar ze gaan, ze zijn voortgedreven door een macht die ze niet kennen.

Het voorbij leed is vervaagd in het

PROZA VAN DE SCHOOLMEESTER

Wat de Heren wijzen, moeten de Gekken prijzen.

Er gebeurt wat de laatste tijd met het onderwijs en met de onderwijzers. Hoorde men de vakmensen alsmat over vernieuwing, nu gaat het over de materiële positie van de schoolmeester. Wanneer een halve eeuw geleden een jongen van een kleine middenstander of arbeider zich op de lagere school onderscheidde, doordat hij extra ijverig leerde, dan werd er besloten, dat ie maar onderwijzer moest worden. Dat was destijds voor velen de enig mogelijke manier om op een koopje wat te studeren. Er waren dus ontzaglijk veel van dat soort half en heel intellectuelen en door het grote aanbod op de arbeidsmarkt, waren ze voor een prik te krijgen.

Ieder van ons weet, dat men het niet over „Mijnheer de Onderwijzer“, maar wel over „die nakende schoolmeester“, had. Het waren echter heel vaak lui met scherpe hersens, die zich dan ook maar niet zo zonder meer in een hoekje lieten drukken. Of wij het met wat ze verkondigden allemaal eens zijn, dat is vers twee, maar het feit blijft, dat ja de Nederlandse politiek een vaak belangrijke rol speelden. „Die Rooie Schoolmeesters!“

Langzamerhand kwamen er voor de knappe jonggetjes meer mogelijkheden, vooral in de buurt van de steden met H.B.S. en U.L.O. en Technische scholen, als hun ouders door kromliggen en zo het voor mekaar konden krijgen, de kosten op te brengen, een of ander diploma te verwerven, waardoor ze in de boordenstand opgenomen konden worden.

Deze jongelieden waren uit hetzelfde reservoir, waar eertijds de schoolfrikken uit betrokken werden. „En verdienen dikwijls het dubbele.“

Toen de crisis uitbrak, liepen duizenden jonge onderwijzers met hun acte in de zak werkeloos rond, of werden als „kwekeling met acte“ met een hongerslootje afgescheept.

Klassen werden gecombineerd en scholen werden voor stempellokalen gebruikt. Het gevolg was, dat de ambitie voor een onderwijzersopleiding sterk afnam. En nu zitten we, mede door de oorlog, met een tekort aan onderwijzers.

Toen het de spuijaten uitliep, moest men de salarissen, of men wilde of niet, verhogen.

De vakverenigingen jubelden en schreven, dat, afgezien van het financiële gedeelte, vooral ook een moreel succes behaald was, doordat nu de onderwijzersstand een plaats innam op de ambtenarenloonschaal, „die ons toekomt“.

Zaterdag 4 December is er door DUIZENDEN onderwijzers te Utrecht geprotesteerd tegen een besluit van de regering inzake onderwijzers-salaris! Zijn die lui dan stapeldol geworden?

In genen dele. Maar juist dat morele succes is een reuze-sof-gebleken: De onderwijzers nemen niet de plaats in, die hun voorgesmeed is. Zij worden niet als de andere ambtenaren behandeld, zij nemen een afzonderlijke positie in.

Aangezien de besprekingen van de vertegenwoordigers der drie grote vakbonden met die der Regering „onder-ons“ waren, kan men nu achteraf tegenover elkaar gaan staan als de lieve jeugd, zo van snietes — swelles, maar wat er destijds in de commissie van overleg besproken is, dat kom je niet precies te weten. En hier zit voor ons de kern der zaak.

In het Katholieke Schoolblad lezen we: „Dit congres was zo enorm druk bezocht als nog nooit enig vroeger congres en dit feit alleen al moet de Regering iets zeggen.“

Nou ja, dat zegt de minister natuurlijk wel wat. Het is alleen maar de vraag, wat dat wat is, en dat kunnen we wel zo ongeveer nagaan, als we de reactie van Zijne Excellentie in de Tweede Kamer zien:

„Tot een nader opnemen van een gezamenlijk beraad met de vertegenwoordigers der organisaties verklaarde de bewindsman zich tenslotte bereid. De notulen van de vertrouwelijke besprekingen, welke met de vertegenwoordigers van de organisaties zijn gehouden, kan hij niet overleggen, dat zou een gevaarlijk precedent scheppen.“

Het komt dus hierop neer, dat de Minister openlijk zegt, dat hij de financiële aangelegenheid van Jan de Meester niet openlijk wenst te behandelen. Hij wil wel met de vakverenigingsvertegenwoordigers onderhandelen over de belangen der leden, doch zo, dat als zo'n lid aan een bestuurder vraagt

(zoals het ook werkelijk ging): „Hoe staan de zaken nou eigenlijk?“, dat dan de bondsman zich in een gewichtig waas van geheimzinnigheid hult en antwoordt: „Ja, wacht maar, 't gaat heel best, over enige tijd hoor je er wel van.“

EN AL WIE MET ONS MEE WIL GAAN, DIE MOET ONZE MANIEREN VERSTAAN, ZO ZIJN ONZE MANIEREN.

Die grote demonstratie in Utrecht, heeft op de regering geen cent indruk gemaakt. Van de 150 leden van de Staten-Generaal waren er zegge en schrijve 3 (drie) aanwezig. Van de ministers, die uitgenodigd waren, verscheen er niemand en de voorzitter der voormalige commissie van overleg, Dr. Wessels, die bij 't geen hier aan de orde was, zo nauw betrokken is geweest, bleef afwezig.

Hoe groot het aantal juffrouwen en meesters ook geweest moge zijn, het imponeert Den Haag geenszins. Zij weten maar te goed, dat zij dit geweldige gebeuren aan hun regeringslaars kunnen lappen, want zij weten, dat de leiding in handen is van hun eigen politieke volgelingen.

„Een enkele jonge heethoofd liet zich even gaan en interrumpeerde: Staken! Een voorval, waar ver der niemand notitie van nam, en dat in andere persverslagen niet eens gememoreerd wordt, omdat het inderdaad niets te beduiden had en allerminst de mentaliteit of 't sentiment van de vergadering kenschetste.“

Met ziet, welk een keurig nette bijeenkomst he geweest is. En dat kan ook niet anders. De mentaliteit van de onderwijzers individueel is een ander geworden dan in de tijd van de rooie schoolmeester. Het product slavenzielen is helaas groter. Men bemoeit zich in die kringen niet meer met de meer of minder revolutionaire arbeidersbeweging, men volgt een cursus tekenen, zingen, gymnastiek of voor 25 gulden uit eigen zak Godsdiens-tonder wijs op de openbare School. De eerste twee, dat is vanwege de vernieuwing, nummer drie bevordert onze weerbaarheid en het laatste moet, omdat we in zo'n Christelijke samenleving zitten.

En met dezulken zou een Minister in direct contact treden? Neen, in een besloten zitting met hun Leiders en dan kunnen de gekken aan hun prijzen gaan. Welnu, is er nog zo'n ouwe uitdrukking:

100 schoolmeesters = 99.....

„Spartacus op de Vesuvius“

Over de maand September door de Uitg. „De Vlam“ ontvangen (en ten onrechte niet verantwoord):

E. J. Br. te B. f. 1.—, H. O. te B. f. 4.—, K. Sch. te H. f. 1.—, Fl. de R. te R. f. 1.85, L. D' te R. f. 0.45, K. Fr. te Zw. f. 0.50, A. P. te Z. f. 5.—, H. Sch. te D. f. 0.50, kleinere bijdragen f. 1.05, totaal f. 15.35.

Verantwoording over de maand October.

a. Vaste bijdragen:
J. de G. f. 1.—, J. V. f. 1.—, H. G. L. f. 10.—, W. v. d. W. f. 1.—, J. L. f. 0.50, St. H. f. 0.50, B. N. f. 2.50, N. A. f. 2.50, A. R. f. 1.—, J. B. f. 1.—, P. J. S. f. 1.—, D. S. f. 0.50, P. B. f. 1.—, B. R. f. 1.—, J. v. d. H. f. 1.50, C. v. d. B. f. 0.50, W. S. f. 4.—, allen te Amsterdam. A. D. te S. f. 1.50, totaal f. 32.—.

b. Losse bijdragen:
J. A. f. 5.—, L. A. f. 2.—, No. 37 f. 0.50, No. 42 f. 0.50, Tj. B. f. 1.—, T. W. de V. f. 1.50, J. C. f. 5.—, Lezers West f. 1.50, Lezers Barendsb. f. 3.76, W. W. f. 0.50, allen te Amsterdam. G. K. te R. f. 3.70, M. H. L. te V. f. 2.—, A. Z. te Den B. f. 1.—, S. B. te Z. f. 1.40, totaal f. 29.36.

Over de Uitg. „De Vlam“ ontvangen:
J. T. v. d. H. te A. f. 3.50, Th. J. te H.

f. 1.50, B. v. 't H. te K. a. d. Z. f. 0.50, H. O. te B. f. 4.—, P. J. B. te A. f. 1.—, H. B. te H. f. 1.—, E. Br. te B. f. 1.—, Mw. K. te R. f. 1.50, B. de J. te A. f. 1.50, A. B. te A. f. 0.45, W. v. d. W. f. 0.90, W. H. S. te A. f. 0.45, F. Str. te D. f. 1.50, A. P. te H. f. 0.40, B. N. te A. f. 0.90, W. P. te A. f. 0.50, C. de J. te A. f. 0.50, W. v. M. te V. f. 1.—, L. v. d. Bl. te V. f. 1.—, H. B. te A. f. 1.—, A. G. te A. f. 1.50, A. W. te R. f. 1.—, B. V. te A. f. 1.—, H. J. H. te A. f. 2.—, E. K. te A. f. 1.50, A. v. d. H. te B. f. 1.—, R. V. te Den H. f. 0.90, M. N. te A. f. 2.1, N. N. te A. f. 1.—, M. W. te A. f. 1.—, kleinere bijdragen f. 1.95, totaal 43.10.

Totaal generaal f. 119.81.

Wij ontvingen het verzoek onderstaand de oproep in ons blad te plaatsen.

Het Comité van actie tot steun aan de dienstweigeraars (momenteel 1500 in aantal) afd. Rotterdam, vraagt medewerkers (sters) om te komen tot het organiseren van een propagandafonds. (prop. fees avond).

Geeft U op bij

Vr. Bedeaux Polderlaan 29, Rotterdam Zuid.
B. van Wingerde, Voorhout 151, H. lergersberg, Rotterdam Noord.

1 JANUARI 1949

PRUS 12 CENT

9e Jaargang No. 1

SPARTACUS

WEEKBLAD VAN DE COMMUNISTENBOND „SPARTACUS“

Redacteur
R. HULSMAN

Proletariërs aller landen, verenigt U!

Int. Instituut
Soc. Geschiedenis
Amsterdam

Red. en Adm.:
postbus 7046 te Amsterdam-Zuid II.
Ab. p. kw. f. 1.50 bij vooruitbet. Uitg.
„De Vlam“, postgiro 168797 te A'dam

Mensen en Machten

Heel, heel lang geleden ontdekten de mensen de regelmaat van de wisseling der seizoenen, van de opkomst van zon en maan, en met deze ontdekking vormde zich voor het eerst in hun bewustzijn het begrip Tijd. Dat was in de dagen, dat de aarde nog open lag, dat nog grote gebieden onbewoond waren en de mensen in stampverband een primitief en zwervend leven leidden. De wereld was groot, omdat er nog zo veel te ontdekken viel en steeds nieuwe avonturen wachtten, de wereld was klein, omdat de techniek nog bijna niet ontwikkeld was en het afleggen van grote afstanden zeer veel moeite, tijd en risico's kostte.

Toen de zwervende stammen langzamerhand vaste woonplaatsen kregen en zich meer aan de landbouw gingen wijden, werd de tijd nog belangrijker voor hen, zo belangrijk, dat er mensen waren, die zich uitsluitend met de berekeningen in verband met de tijd bezigielden, zoals de opkomst van zon en maan en stand der sterren. Deze mensen vormden de priesterkaste, die later veel macht over de mensen verkreeg.

Het leven van de mensen op deze kleine planeet gaat onafgebroken verder. Het is een voortdurende worsteling met de natuur, een voortdurende strijd om het bestaan. In deze strijd ontwikkelt zich de techniek en daarmee ontwikkelen zich de mensen, die in steeds nieuwe levensverhoudingen tot elkaar komen te staan. Koninkrijken en keizerrijken ontstaan en gaan weer ten onder. De aarde wordt groter en groter, nieuwe werelden verrijzen, de techniek wordt als een geweldige beitel, die de natuur dwingt haar geheimen af te staan aan de mens.

De historie der mensheid zit vol tegenstellingen. Immers, daar zij zich steeds weer nieuwe mogelijkheden schept, om meester te zijn over alle elementen, — zij doorklieft het luchtruim, bevaart alle zeeën, bedwingt het vuur, — moest zij geen ellende, geen onvrijheid kennen. Wat zien we echter? Eeu-

wenoud is het leed, en steeds weer nieuw. Eeuwenlang worden grote volksmassa's onderdrukt, gefolterd, aan de hongerdood prijsgegeven. De wijze waarop zij onderdrukt en gepijnigd worden is steeds weer nieuw. Zij wisselt met de ontwikkeling van de techniek, met de ontwikkeling van de productiemethoden. Zij ontstaat daar, waar mensen macht bezitten over mensen.

Groot en groots is de wereld met haar bruggen en wolkenkrabbers, haar enorme stuwdammen, hoogovens en laboratoria. Met haar precieze tijdsberekeningen.

Armzalig en klein is het leven van de grote massa, met haar voortdurende angsten om de toekomst, haar grauwe zorg van alledag. Haar geketend zijn aan de tijds klok in de fabriek, aan het tariefloon en stukwerk.

Voor de grote massa ligt de aarde niet open, aan ons behoort de wereld niet. De wereld behoort aan de bezitters van de productiemiddelen, die daarmee de heer en meester zijn over wetenschap en techniek en over de miljoenen, die de aarde bevolken.

Voor de heersende klasse wordt de aarde kleiner. Zij steekt oceanen over binnen 24 uur. Ze kan van het ene naar het andere werelddeel vliegen, in enkele dagen. De grote massa der arbeiders zit vast aan fabriek, winkel of werkplaats. Eens zong de arbeidersjeugd, wij zijn jong, de aard' ligt open. De aarde ligt niet meer open voor de jeugd. Noch voor de ouderen.

Wij staan aan het begin van het nieuwe jaar. Van het jaar 1949. Het is maar een tijdsbepaling, meer niet. Toch staan we er even bij stil. Het is het moment, waarop we even kijken naar wat geweest is en trachten een blik te werpen in de toekomst. En dit zien we.

Een wereld, die beheerst wordt door de tegenstellingen tussen twee grote mogendheden. Het monopolistisch Amerika en het staatskapitalistisch Rusland. Voor de behoeften van deze botsende

machten wordt wetenschap en techniek benut. Voor deze machten wordt menselijke arbeidskracht gebruikt.

Duizenden geleerden werken ingespannen aan de benutting van nieuwe bronnen van energie. Die in dienst der heersers dood en verwoesting zullen betekenen.

Honderdduizenden arbeiders werken in reuzenbedrijven aan nieuwe dodelijke wapens. Het leven van miljoenen arbeiders wordt met de dag soberder, het bestaan moeizamer, omdat de mens niet veel mag consumeren, doch gestadig moet produceren datgene wat hij niet behoeft, kanonnen, gevechtsvliegtuigen, bommen en onderzeeërs.

Tengevolge van de belangen-tegenstellingen van de heersende klasse, hongeren nu al meer dan een half jaar de arbeiders van Berlijn.

In Indonesië worden de verschrikkingen van een moderne oorlog weer werkelijkheid voor blank en bruin. Om der wille van de winst, om der wille van de macht.

Amerika sluit een Atlantisch pact om de westelijke wereld aaneen te smeden. Het lot van miljoenen arbeiders wordt aan elkaar gekoppeld, om samen te ontberen, te strijden en te sterven voor het Dollarkapitaal.

Rusland sluit Oost-Europa aaneen, probeert invloed te krijgen in Azië om nog meer rijkdommen te laten vloeien naar de heersers, naar de Russische staatsbureaucratie en haar satellieten.

Over de gehele wereld is de arbeider de gevangene. Hij kan niet van ondernemer veranderen zonder toestemming. Hij kan zich niet vestigen waar hij wil, hij kan niet vrij reizen naar andere landen, hoe vervolmaakt de transportmiddelen ook zijn. Zijn kinderen lijden aan t.b.c., ondanks prachtige sanatoria, ondanks de tuberkuline, ondanks de landbouwkundige dienst, die overvloedige fruitoogsten, prima zuivelproducten waarborgt. De grote massa van de wereldbevolking heeft niet genoeg te eten, gaat heel onvoldoende gekleed, 'en woont in onmenswaardige behuizingen.

Die tot de heersende klasse behoren, of tot haar functionarissen, hebben alle moderne transportmiddelen tot hun be-

Vervolg van pag. 3. 3e kolom
pelijk is, nog niet steeds klaar en duidelijk plaats heeft, daar moet zich de Spartacist inzetten.

Hij zal het verlangen kennen in hechte kameradschap te werken, met allen, die worstelen om de nieuwe wegen te vinden en willen bouwen aan de nieuwe organisatie. Dat mag hem er nooit van weerhouden, te zeggen wat nodig is, indien fouten dreigen te worden gemaakt. Maar zijn kritiek betreft nooit een klein verlangen naar politieke winst voor zijn organisatie. Zijn kritiek wordt beheerst, door het verlangen de strijd van de klasse te dienen.

Nooit mag hij zich ook laten leiden door de gedachte: „laten we eerst maar eens afwachten, wat de arbeiders zelf van hun strijd en organisatie maken“, want hij weet, dat hijzelf mede-arbeider is, die dus mede plichten in dit opzicht heeft.

Dit alles geldt ook de verhouding van Spartacus en de Spartacisten tot het O.V.B. Wij zien in deze organisatie een pogen van de meest strijdbare arbeiders, om zich geestelijk los te maken van kapitalisme en verworden begrippen in de oude arbeidersbeweging. Wij zouden dat graag steviger en duidelijker willen zien. Maar wanneer het O.V.B. zich niet teveel vastbijt in het oude vakverenigingswezen, in formalisme en discipline terwijl ruimte voor het groeien van nieuwe opvattingen zozeer nodig is, dan menen wij dat het voor de Nederlandse arbeidersklasse een waardevolle organisatie kan worden.